

Arrest

nr. 48 327 van 21 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 1 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 3 augustus 2009 het Rijk binnen en diende op 20 oktober 2009 een asielaanvraag in. Op 29 januari 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Ethiopisch staatsburger te zijn van Arabische origine en geboren in Khartoum, Soedan. Toen u 5-6 jaar oud was verhuisde u met uw ouders naar Saoedi-Arabië. Omdat uw vader er echter geen verblijfstitel kon bemachtigen, verhuisden jullie rond uw 13e naar Ethiopië, meer bepaald naar Baduma (Badima) en Umhera (Humera) in de grensstreek met Eritrea. Omwille van problemen tussen Ethiopië en Eritrea in de regio besloten uw ouders na 1-2 jaar opnieuw naar Khartoum, Soedan,

te keren. Enige tijd later trok uw vader opnieuw naar Saoedi-Arabië, waar hij er deze keer wel in slaagde verblijfsdocumenten te bemachtigen. Daarop liet hij zijn gezin naar Saoedi-Arabië overkomen, met uitzondering van uzelf omdat u als meerderjarige niet zomaar op zijn Saoedische verblijfsdocumenten kon geregistreerd worden. U bleef derhalve bij uw tante in Khartoum terwijl uw vader naar een oplossing zocht om u alsnog naar Saoedi-Arabië te laten overkomen. Ondertussen leerde u in Khartoum echter de uit Darfur afkomstige Mohamed Nour Alfaqih Maher (CG 07/16658) kennen, waarmee u tegen de wil van uw familie in op 10 juni 2007 in het huwelijk trad. Jullie huwden in El Fasher en woonden er samen bij zijn familie in. Twee maanden na jullie huwelijk werd uw echtgenoot gearresteerd op verdenking van lidmaatschap van de gewapende rebellenbewegingen in de regio. Kort na zijn arrestatie slaagde hij er evenwel in te ontsnappen, waarna hij het land verliet en in België op 20 december 2007 asiel vroeg. Na zijn ontsnapping werd u geregeld hardhandig ondervraagd door de autoriteiten over de verblijfplaats van uw echtgenoot. Naar aanleiding van de aanval op Omdurman door een Darfurese rebellenbeweging werd u door leden van de staatsveiligheid opgepakt en opnieuw hardhandig ondervraagd over de verblijfplaats van uw echtgenoot en zijn vermeende banden met de rebellen. U werd de hele nacht vastgehouden en pas de volgende ochtend vrijgelaten. Daarop besloot u het land te ontvluchten en uw echtgenoot te vervoegen. Met de hulp van een buurvrouw slaagde u er in per vrachtwagen naar Tripoli, Libië, te reizen. Daar werd u via de chauffeur van de vrachtwagen gedurende meer dan een jaar bij iemand als huishoudster tewerkgesteld. Met wat u daar verdiende en met de hulp van een andere huishoudster, nam u vervolgens op illegale wijze een boot naar Italië. Daar werden jullie door de broer van deze andere huishoudster opgewacht, die jullie vervolgens met de wagen naar Frankrijk bracht. In Frankrijk nam u vanuit een u onbekende plaats de trein naar België, waar u door uw echtgenoot opgewacht werd. U kwam op 3 augustus 2009 aan in België en vroeg er op 20 oktober 2009 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofdte een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Overeenkomstig de definitie van de term vluchteling zoals vervat in artikel 1, A, 2, van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, en de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vervat in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient elke asielaanvraag, met inbegrip van de vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, beoordeeld te worden ten aanzien van het land van herkomst van de asielzoeker, en slechts ten aanzien van het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef indien het een staatloze betreft. Aangezien u uitdrukkelijk verklaart een Ethiopisch staatsburger te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 2 en p. 4), dient uw ingeroepen vrees dan ook beoordeeld te worden ten aanzien van dat land. Gevraagd waarom u niet naar Ethiopië zou kunnen terugkeren, antwoordde u louter dat het een groot land is waar u niemand kent en slechts korte tijd verbleven hebt toen u nog heel jong was (gehoorverslag CGVS, p. 5). Het feit dat u geen contact meer hebt met uw broer in Ethiopië en u er derhalve niemand kent, is echter geen grond voor de erkenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt derhalve niet aannemelijk nood te hebben aan internationale bescherming.

De door u neergelegde huwelijksakte waaruit uw huwelijk met Mohamed Nour Alfaqih Maher blijkt, doet niets af aan het feit dat de door u ingeroepen “vrees voor vervolging” of “een reëel risico op het lijden van ernstige schade” dient beoordeeld te worden ten aanzien van Ethiopië.

Daar uw echtgenoot op 8 september 2008 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd, kan u wel bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan aanvraag indienen om uw verblijf in België te regulariseren in het kader van een gezinshereniging. Daarvoor dient u zich te wenden tot de geëigende procedure, in casu een aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat uw echtgenoot Mohamed Nour Alfaqih Maher (O.V. 72042256326) bij beslissing van 8 september 2008 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kreeg.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Verzoekster beroept zich in een *“EERSTE MIDDEL”* op de *“Schending van artikel 1 Conventie van Geneva, Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, Schending van artikel 23 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna kwalificatierichtlijn genoemd), Schending van artikel 10 en 11 van de Grondwet”* en in een *“TWEEDE MIDDEL”* op de *“Schending van artikel 1 Conventie van Genève, Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur”*.

3.1. Verzoekster wijst op *“Artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn”* dat *“de lidstaten op[legt] het gezin in stand te houden”*. Verzoekster argumenteert, haar echtgenoot *“kreeg het statuut van de subsidiaire bescherming toegekend”* en *“De bestreden beslissing weigert echter ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus verzoeker. Overeenkomstig artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn, diende de beslissing immers het gezin in stand te houden. Zelfs indien verzoekster niet in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus (quod certe non), maakt zij aanspraak op dezelfde bescherming als haar echtgenoot door middel van het statuut van de subsidiaire bescherming.”*

3.1.1. Verzoekster gaat eraan voorbij dat in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over de gezinshereniging, maar uitsluitend over de toekenning van vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet)) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Verzoekster kan door de verwijzing naar artikel 23 (1) van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming (hierna: kwalificatierichtlijn) bezwaarlijk worden bijgetreden waar zij stelt dat gezinsleden van personen die de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toegewezen kregen, automatisch aanspraak maken op diezelfde statussen. Waar artikel 23 (1) van de kwalificatierichtlijn inderdaad bepaalt dat de lidstaten ervoor dienen te zorgen *“dat het gezin in stand kan worden houden”* dan kan uit artikel 23 (2) worden afgeleid dat zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming individueel moet worden beoordeeld nu voor *“gezinsleden van de persoon met de vluchtelingenstatus of de subsidiaire-beschermingsstatus, die zelf niet in aanmerking komen voor die statussen”* expliciet voorzien wordt dat deze *“aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 34 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voorzover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”*. Aldus wordt een duidelijk onderscheid gemaakt tussen de nood aan internationale bescherming en de rechten en gevolgen die hieruit mogelijk voortvloeien, waaronder de verblijfssituatie van gezinsleden in casu van verzoekster. De Raad ziet dan ook niet hoe de bijkomende informatie dat indien verzoekster haar verblijf wenst te regulariseren op basis van de subsidiaire beschermingsstatus van haar echtgenoot, zij een aanvraag tot gezinshereniging kan indienen op basis van artikel 10bis vreemdelingenwet *“een schending van artikel 10 en 11 van de Grondwet”* kan inhouden. Gelet op wat voorafgaat, is de noodzaak om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof over de kwesties die

verzoekster aanhaalt geenszins aangetoond, te meer nu ze de desbetreffende artikels uit de kwalificatierichtlijn gebrekkig heeft aangevoerd.

3.1.2. Het vierde en vijfde onderdeel van het eerste middel zijn ongegrond.

3.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Verzoeksters asielmotieven zijn afgeleid uit de problemen die haar Soedanese echtgenoot had met de Soedanese veiligheidsdiensten (zie beslissing CG 0716658, d.d. 08.09.2008). De commissaris-generaal benadrukt dat *“elke asielaanvraag, met inbegrip van de vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, beoordeeld [dient] te worden ten aanzien van het land van herkomst van de asielzoeker”* en meent dat dit in verzoeksters geval, Ethiopië is. Verzoekster stelt dat *“ze niet enkel in Soedan, maar ook in Ethiopië een gegronde vrees heeft voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève”* en dat *“deze vrees voor vervolging niet onderzocht”* werd. Verzoekster wijst op algemene informatie over Ethiopië, meer bepaald op rapporten van *“Het OSAR (Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés)”* waarin wordt gesteld *“dat bepaalde categorieën van mensen niet dienen teruggestuurd te worden naar Ethiopië, vanwege hun kwetsbare positie in de maatschappij (...) geen sociaal netwerk hebben en die niet in staat zijn om te voorzien in hun levensminimum”*. Verder betoogt verzoekster *“dat Ethiopië een streng patriarchaal systeem heeft”* en ze als geïsoleerde jonge vrouw *“die geen enkele band meer heeft met Ethiopië en er geen familieleden meer heeft die haar zouden kunnen beschermen (...) een gegronde vrees heeft voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève en minstens een ernstig risico loopt op onmenselijke en vernederende behandelingen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

4.2. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoekster heeft geen identiteitsbewijs. Ze legt wel een getuigschrift neer van haar religieus huwelijk uitgereikt door de plaatselijke geestelijke en waarop, wat haar betreft, enkel haar (overigens slecht geschreven) naam en geboortejaar vermeld staat. De authenticiteit van dit stuk wordt niet betwist door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (zie vertaling in CGVS-verhoor p. 3).

4.4. Verzoeksters verklaring dat ze *“wettelijk gezien”* de Ethiopische nationaliteit heeft berust op de veronderstelling dat deze nationaliteit haar via haar ouders automatisch toekomt. Verzoekster is in 1982 geboren te Khartoum, Soedan als dochter van illegaal verblijvende Tigrinya vluchtelingen uit het toenmalige Ethiopië. Er werd geen geboorteakte opgesteld. Het gezin leefde eerst illegaal in Soedan en daarna in Saoedi-Arabië waar ze uitgewezen werd. De familie keerde kort terug naar de Eritrees-Ethiopische grens en daarop naar Soedan. Verzoeksters vader vertrok opnieuw naar Saoedi-Arabië, kreeg een verblijfsvergunning en via een naturalisatieprocedure bij de Eritrese ambassade verkreeg hij de Eritrese nationaliteit voor verzoeksters moeder, broers en zussen. De familiehereniging werd toegestaan met uitsluiting van verzoekster die intussen meerderjarig was en bij een tante in Khartoem werd achtergelaten. Ook de Eritrese nationaliteit werd geweigerd nu volgens de Eritrese ambassade

haar vader niet gemachtigd was een naturalisatieaanvraag in te dienen in naam van een volwassen dochter (zie verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken en gehoorverslag CGVS, 27.01.2010, p. 2-4).

4.5. Internationale verdragen kunnen geen aanleiding geven tot het bevestigen, laat staan tot het toekennen, van een nationaliteit dat uitsluitend tot de nationale rechtsorde behoort (zie artikel 1 van het Verdrag van Den Haag nopens zekere vragen betreffende de wetsconflicten inzake nationaliteit, 12 april 1930, B.S. 13 augustus 1939). In de praktijk kennen staten de nationaliteit toe met een zekere terughoudendheid en worden de factoren die de band tussen het individu en de staat vaststellen, als de principes van het *jus soli* of *jus sanguinis* streng toegepast. Uit het administratieve dossier kan niet blijken dat verzoekster thans de Ethiopische nationaliteit bezit, te meer nu het gezin bij hun kortstondige terugkeer naar Ethiopisch-Eritrees grensgebied toen verzoekster twaalf jaar was, ook niet geregistreerd werd door de Ethiopische overheid (noch de Eritrese). Daarbij dient te worden herhaald dat verzoeksters geboorte nooit geregistreerd werd en ze vooralsnog onbestaand is voor de Ethiopische, Eritrese overheid en met uitzondering voor een plaatselijke moskee, ook voor Soedaneese overheid. De vaststelling van verzoeksters land van herkomst is bijkomend problematisch nu Ethiopië intussen opgesplitst is in twee afzonderlijke landen en verzoeksters ouders als islamitische Tigrinya afkomstig zijn uit het oorlogsgebied Baduma dat, alhoewel door Ethiopië geadmistreerd, op Eritrees grondgebied ligt. Ten slotte hebben haar ouders, broers en zussen intussen de Eritrese nationaliteit en is verzoekster zelf gehuwd met een Soedanees (zie opeenvolgende verklaringen in het administratieve dossier). De verwijzing in de bestreden beslissing naar Ethiopië als verzoeksters land van herkomst waar ze in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet bescherming kan zoeken is dan ook minstens voorbarig. Verzoeksters huwelijk met een Soedanees (die in België de subsidiaire bescherming werd toegekend) kan de waarschijnlijkheid dat ze zich met redelijk succes kan beroepen op de Ethiopische of de Eritrese nationaliteit slechts bezwaren. Er kan dan ook enkel worden vastgesteld dat verzoekster thans door geen enkele staat, krachtens diens wetgeving, als onderdaan wordt beschouwd (zie artikel 1 van het Verdrag van New York over de status van staatlozen) en indien niet *de jure*, dan beslist *de facto* staatloos is. Haar vrees voor vervolging dient dan ook te worden vastgesteld ten opzichte van Soedan, het land van haar gewone verblijfplaats in de zin van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: vluchtelingenverdrag).

4.6. Verzoeksters verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

4.7. Op zich leidt de vaststelling dat verzoekster *de facto* (mogelijk *de jure*) staatloos is niet zonder meer tot de toekenning van de status van vluchteling in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag. Echter verzoeksters staatloosheid is het gevolg van het toenmalige vluchtelingenschap van haar ouders. Verzoekster leefde illegaal en ongedocumenteerd in Soedan en huwde er een Soedanees uit Darfur die in de negatieve aandacht kwam van zijn overheden. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betwist de verklaringen van verzoeksters echtgenoot niet maar meent dat de feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om de vluchtelingenstatus toe te kennen terwijl er wel redenen zijn "*om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen*" (zie beslissing inzake verzoeksters echtgenoot in het administratieve dossier).

4.7.1. Indien verzoeksters problemen met de Soedaneese autoriteiten niet voortkomen uit haar eigen handelen of politieke acties maar uit deze van haar echtgenoot, dan kunnen de gevolgen hiervan voor haar veiligheid, als vreemdeling en vluchteling in Soedan, ernstiger doorwegen. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier (zie verwijzing Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *Algemeen ambtsbericht Sudan*, mei 2006, en update van april 2010) blijkt dat de situatie van vluchtelingen, asielzoekers en ongedocumenteerden in Soedan problematisch is, in het bijzonder hun levensomstandigheden en bewegingsvrijheid. Verzoeksters vrees voor vervolging is aldus naast haar huwelijk met een man uit Darfur die omwille van moeilijkheden met de staatsveiligheid diende te vluchten, bijkomstig gehypothekeerd door haar illegaliteit en haar gebrek aan documenten. Verzoekster is bekend bij de veiligheidsdiensten die haar naar aanleiding van de problemen van haar echtgenoot

herhaaldelijk hebben ondervraagd, geslagen en kort gearresteerd. Verzoeksters verklaringen hoe ze naar aanleiding van de aanval van rebellen op Umdurman, ook na het vertrek van haar man nog opnieuw werd opgepakt voor ondervraging over diens aanwezigheid en handelingen is geloofwaardig in het licht van haar negatieve bekendheid. Haar beweringen kunnen duidelijk worden gekaderd in de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier (zie ambtsbericht update van april 2010) waaruit blijkt dat vluchtelingen en illegalen in Khartoum het verhoogd risico lopen slachtoffer te worden van willekeurige arrestaties en, tenzij tussenkomst van advocaten of de UNHCR, langdurig gedetineerd worden door de Soedanese autoriteiten. Verzoekster heeft steeds uitdrukkelijk gesteld vertrokken te zijn uit Soedan uit veiligheidsoverwegingen en om te ontsnappen aan ondervragingen en arrestaties. Indien elk feit of gegeven op zich niet doorweegt dan kunnen ze althans cumulatief, gezien worden als vervolging omwille van haar ras en nationaliteit in de zin van 48/3, § 4, a en c van de vreemdelingenwet.

4.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van vluchtelingenverdrag, in aanmerking worden genomen.

4.9. Het eerste en tweede onderdeel van het eerste en tweede middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig september tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK